

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 8.5.2013
COM(2013) 266 final

2013/0139 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till
betalkonto med grundläggande funktioner**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2013) 164 final}
{SWD(2013) 165 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Motiv och syfte

Det är mycket viktigt för tillväxten inom EU och unionens konkurrenskraft att den inre marknaden för finansiella tjänster fortsätter att utvecklas. Det återstår dock hinder för en totalt integrerad marknad för finansiella tjänster. På senare tid har det lagts fram förslag på EU-nivå för att hjälpa den inre marknaden att utveckla sin fulla potential genom att undanröja fragmenteringen på marknaden och hindren för rörligheten för tjänster. Samtidigt har förslagen syftat till att stärka medborgarnas förtroende för den inre marknaden och se att till även konsumenterna får del av dess fördelar.

I inre marknadsakt I, som kommissionen antog i april 2011, beskrevs tolv verktyg för att stärka tillväxten och medborgarnas förtroende för den inre marknaden. När det gäller finansiella tjänster till privatpersoner konstateras i inre marknadsakt I att särskild uppmärksamhet bör ägnas ”insyn i bankernas avgifter samt förbättrat skydd för låntagare på hypotekslånemarknaden”. Kommissionen tillkännagav också att den tänkte ”lägga fram ett förslag om att alla ska ha tillgång till ett standardbetalkonto till en rimlig kostnad, oavsett var i EU man är bosatt” för att ge alla medborgare möjlighet att på ett aktivt sätt medverka i inre marknaden.

I inre marknadsakt II, som antogs den 3 oktober 2012, angavs att ett lagstiftningsförslag om bankkonton i EU var en av de tolv prioriterade åtgärderna för att få verkliga effekter ute på fältet och få medborgare och företag att känna sig trygga med att ta del av den inre marknadens fördelar.¹ Syftet är att ”ge alla EU-invånare tillgång till ett grundläggande betalkonto, säkerställa att bankavgifter är överblickbara och jämförbara, och förenkla byte av bankkonto”.² Kommissionen tillkännagav också att den tänkte lägga fram förslag i fråga om insyn i och jämförbarhet hos bankavgifter och byten av bankkonton inom ramen för kommissionens arbetsprogram 2013.³

Tidigare initiativ inom området för banktjänster till privatpersoner har inte bara förbättrat betaltjänstleverantörernas möjlighet att bedriva gränsöverskridande verksamhet, utan även skapat stora fördelar för många europeiska konsumenter, framför allt i form av billigare transaktioner, snabbare betalningar och ökad insyn i villkor och priser. I betaltjänstdirektivet (2007/64/EG) införs vissa skyldigheter i fråga om insynen i de avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut. Detta har bidragit avsevärt till att förkorta den tid som krävs för att utföra transaktioner och ge konsumenterna mer enhetlig information om betaltjänsterna. Nyligen antogs en förordning om ett gemensamt eurobetalningsområde (Sepa). Genom den införs en enhetlig ram för säkra och snabba betalningar inom euroområdet, vilket har förenklat tillhandahållandet av betaltjänster i EU och underlättat konsumenternas rörlighet.

Åtgärder för att fullborda den inre marknaden för finansiella tjänster bör skapa tillväxt och bättre affärsmöjligheter för leverantörer av finansiella tjänster, men deras inverkan på konsumenterna är också oerhört viktig. Den nuvarande bristen på insyn i avgifterna för betalkonton gör det också svårt för konsumenterna att fatta informerade beslut. Det är ofta både tidskrävande och komplicerat att byta betalkonto, även när avgifterna är jämförbara. Därför är konsumenternas rörlighet fortfarande mycket låg när det gäller betalkonton. En

¹ http://ec.europa.eu/commission_2010-2014/barnier/headlines/news/2012/10/20121003_en.htm

² Inre marknadsakt II – Tillsammans för ny tillväxt, COM(2012) 573, 3.10.2012, s. 16.

³ Kommissionens arbetsprogram 2013, COM(2012) 629, 23.10.2012, bilaga I, s. 5.

undersökning av finansiella tjänster till privatpersoner 2012⁴ visade att en stor andel av konsumenterna tenderar att hålla fast vid sina betaltjänstleverantörer. Endast 16 % av de respondenter som redan hade en finansiell produkt hade öppnat ett nytt betalkonto under de senaste fem åren. Dessutom rapporterade endast 3 % av respondenterna att de hade öppnat ett gränsöverskridande betalkonto. Konsumenterna avskräcktes från att köpa gränsöverskridande finansiella produkter för privatpersoner på grund av otydlig information (21 %), oklara konsumenträttigheter (18 %) eller en alltför komplicerad process (15 %). Konsumenternas låga rörlighet gör det svårare för leverantörer av finansiella tjänster att locka nya kunder och kan göra det mindre attraktivt att gå in på nya marknader, särskilt i ett gränsöverskridande sammanhang. Detta leder i sin tur till högre priser och sämre kvalitet på de tjänster som konsumenterna erbjuds.

EU:s åtgärder för att trygga en sund och robust ram för att utnyttja fördelarna med den inre marknaden för finansiella tjänster fullt ut har dessutom fått mindre effekt på grund av att en stor andel av EU:s invånare ännu inte har någon bank. Världsbanken har beräknat att ungefär 58 miljoner konsument i EU saknar ett betalkonto⁵ och att ungefär 25 miljoner av dem skulle vilja öppna ett sådant konto. Vidare framgår det av de undersökningar och samråd som kommissionen har genomfört, samt av konsumenternas klagomål, att många medborgare har fått problem med att öppna ett betalkonto för att de saknar en permanent adress i den medlemsstat där betaltjänstleverantören är etablerad. Denna situation påverkar också ett stort antal EU-konsumenter som är bosatta i en annan medlemsstat (12,3 miljoner personer 2010). Alla dessa faktorer inverkar menligt på konsumenternas förmåga att skaffa betalkonton, särskilt i gränsöverskridande fall. I det nyligen antagna paketet om sociala investeringar konstaterades att betalkonton utgör ett viktigt verktyg för att människor ska kunna delta i ekonomin och samhället⁶.

Det faktum att så många konsument i dag står utanför den inre marknaden för finansiella tjänster påverkar också både betaltjänstleverantörerna och konsumenterna negativt. Det leder till att leverantörerna inte blir lika motiverade att erbjuda sina tjänster i unionen eller gå in på nya marknader, vilket i sin tur hämmar konkurrensen och ger konsumenterna sämre villkor. Samtidigt utestängs konsument utan bankkonto från fördelarna med den inre marknaden. Ekonomin går stadigt mot allt fler kontantlösa transaktioner. Denna trend påverkar såväl företag som konsument. Den påverkar också offentliga myndigheter som har tagit vara på fördelarna med kontantlösa transaktioner.⁷ Avsaknaden av tillgång till ett betalkonto hindrar dessutom konsumenterna från att fullt ut dra fördel av den inre marknaden, t.ex. genom att försvåra gränsöverskridande inköp eller inköp online.

⁴ Eurobarometer.

⁵ Rapport från Världsbanken.

⁶ Kommissionens meddelande *Sociala investeringar till stöd för tillväxt och sammanhållning – inklusive genomförandet av Europeiska socialfonden 2014–2020*, COM(2013) 83 av den 20 februari 2013.

⁷ I Irland betalas t.ex. endast 40 % av de sociala förmånerna ut genom betalkonton, medan ytterligare 52 % betalas ut på postkontor. Se *Strategy for Financial Inclusion*, styrgruppen för finansiell integrering, Irlands finansministerium, juni 2011, s. 14, <http://www.finance.gov.ie/documents/publications/reports/2011/Fininclusreport2011.pdf>. Man beräknar också att användningen av icke-elektroniska betalsystem kostar ekonomin ungefär 1 miljard euro per år. 2007 års undersökning av medlemmarna i den irländska betaltjänsteorganisationen [...] s. 18. Liknande slutsatser drogs i Tyskland, där en rapport om finansiell integrering från den tyska förbundsdagen bekräftade att myndigheternas utbetalningar av förmåner på icke-elektronisk väg skapar stora administrativa kostnader. Se *Bericht der Bundesregierung zur Umsetzung der Empfehlungen des Zentralen Kreditausschusses zum Girokonto für jedermann*, Drucksache 17/8312, tyska förbundsdagen, 27 december 2011, s. 7.

Eftersom betalkonton är den finansiella tjänsteprodukt som mest sannolikt köps över gränserna är det mycket viktigt att få fram tillfredsställande lösningar på de problem som beskrivs ovan. Om inga åtgärder vidtas kan följderna bli allvarliga. Utvecklingen av en fullt fungerande inre marknad kommer att hindras, vilket får allvarliga konsekvenser för betaltjänstleverantörer, konsumenter och ekonomin i stort. Den finansiella krisen har också visat att det behövs effektiva åtgärder för att återupprätta konsumenternas förtroende för de finansiella instituten.

Mot bakgrund av detta och för att öka integrationen av EU:s betalkontomarknad syftar detta förslag till att förbättra insynen i och jämförbarheten hos information om betalkonton, underlätta byten mellan betalkonton, undanröja diskriminering på grund av bosättningsort i fråga om betalkonton och ge tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner i EU. Detta kommer att bidra till att underlätta inträde på marknaden, ge större skalfördelar och på så sätt öka konkurrensen inom bank- och betaltjänstindustrin såväl inom som mellan medlemsstater. Åtgärder för att göra det lättare att jämföra de tjänster och avgifter som betaltjänstleverantörer erbjuder och underlätta byten mellan betalkonton kommer i sin tur att ge konsumenterna bättre priser och tjänster. Detta förslag kommer också att garantera tillgång till grundläggande betaltjänster för alla EU-konsumenter och förbjuda diskriminering på grund av bosättningsort för konsumenter som vill öppna ett betalkonto utomlands. Detta kommer att gynna både betaltjänstleverantörerna och konsumenterna.

1.2. Gällande bestämmelser

Insyn i och jämförbarhet hos betalkontoavgifter

I betaltjänstdirektivet (2007/64/EG) införs vissa skyldigheter när det gäller de avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut, men där anges inte hur informationen ska utformas och direktivet innehåller inte heller några bestämmelser om att avgifter ska gå att jämföra.

År 2010 uppmanade Europeiska kommissionen paraplyorganisationen EBIC (European Banking Industry Committee), som företräder bankindustrin på EU-nivå, att genom självreglering ta fram en ram som garanterar större öppenhet i fråga om avgifterna för betalkonton. EBIC lade fram sitt förslag för kommissionen i maj 2011, men det visade sig vara otillräckligt. Detta försök till självreglering misslyckades framför allt med att upprätta en enhetlig terminologi inom en rimlig tidsperiod.

Byte av betalkonto

År 2008 antog EBIC gemensamma principer för byte av bankkonto, där det fastställs en process för att underlätta byte av betalkonton inom en medlemsstat. Tanken var att de gemensamma principerna skulle ha införts vid utgången av 2009. År 2012 hade dessa riktlinjer dock ännu inte genomförts på ett tillfredsställande sätt.

Framför allt har inte alla betaltjänstleverantörer följt de principer som EBIC infört, och tillämpningen av principerna har ofta varit splittrad och saknat enhetlighet. Detta har skapat flera svårigheter för konsumenter som har försökt byta bankkonton. Många konsumenter har haft problem med felstyrning av sina betalningsuppdrag, vilket i vissa fall till och med har lett till straffavgifter. Dessutom har bytesprocessen i vissa länder tagit betydligt längre tid än de 15 dagar som anges i de gemensamma principerna. Många konsumenter får inte heller tydlig information om att det finns en bytesmekanism och vilka grundläggande funktioner den innehåller.

Tillgång till ett grundläggande betalkonto

Den 18 juli 2011 utfärdade kommissionen en rekommendation om tillgång till ett grundläggande betalkonto.⁸ I rekommendationen anmodas medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att konsumenterna ges tillgång till grundläggande betalkonto senast sex månader efter rekommendationens offentliggörande. Som uppföljning offentliggjorde kommissionens avdelningar den 22 augusti 2012 rapporten *National Measures and practices as regards access to basic payment accounts*⁹ för att utvärdera i vilken omfattning medlemsstaterna följer rekommendationen. Där konstateras att endast ett fåtal medlemsstater verkar följa rekommendationens viktigaste principer.

Framför allt har elva medlemsstater ännu inte några gällande bestämmelser om rätten att öppna ett konto, vilka funktioner ett sådant konto ska ha samt vilka avgifter som får tas ut. Endast ett fåtal medlemsstater verkar vara i närheten av att följa rekommendationens principer. I de övriga medlemsstaterna har vissa regler eller system införts eller kommer att införas inom kort, men med starkt varierande normer och grader av genomförande. I vissa länder utgörs åtgärderna inte av lagstiftningsinitiativ utan begränsas till självregleringsåtgärder som endast påverkar de banker som frivilligt väljer att följa de aktuella principerna. De har alltså begränsad effektivitet och tillämpas inte enhetligt. I andra medlemsstater finns endast allmänna bestämmelser om tillgång, medan det fortfarande saknas strukturerade åtgärder.

1.3. Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden

Förslaget är förenligt med unionens politik och mål. De föreslagna åtgärderna kommer att främja den inre marknadens utveckling och ge alla konsumenter i alla medlemsstater möjlighet att utnyttja fördelarna med den inre marknaden fullt ut. Genom att stärka konkurrensen mellan betaltjänstleverantörer och göra det lättare för konsumenter att delta i den inre marknaden kommer förslaget också att öka mängden transaktioner inom EU och bidra till att uppfylla de övergripande målen för ekonomisk tillväxt.

Detta förslag kompletterar de åtgärder som kommissionen införde genom betaltjänstdirektivet. I betaltjänstdirektivet införs harmoniserade bestämmelser om insyn i avgifter i syfte att minska betaltjänstleverantörernas kostnader för betalningssystemen. Det här förslaget syftar däremot direkt till att harmonisera terminologin för och presentationen av avgifter, samt till att införa kvalitetsnormer för informationsverktyg som underlättar jämförelser mellan betalkonton. Förslaget innefattar också ett förfarande för effektiva byten mellan betalkonton samt garanterad tillgång till grundläggande betaltjänster.

Förslaget är förenligt med unionens politik i kampen mot penningtvätt och finansiering av terrorism. Konsumenterna måste fortfarande uppfylla kraven på identifiering innan de öppnar ett konto, i enlighet med det tredje direktivet om penningtvätt¹⁰. Det kommer dock inte längre att vara möjligt att vägra att öppna ett betalkonto genom att hänvisa till oro för penningtvätt enbart på grund av att konsumenten inte är bosatt i den medlemsstat där han eller hon vill öppna ett konto.

⁸ 2011/442/EU: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32011H0442:SV:NOT>

⁹ http://ec.europa.eu/internal_market/finservices-retail/docs/inclusion/swd_2012_249_en.pdf

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

2.1. Samråd med berörda parter

Metoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Kommissionens avdelningar inledde ett offentligt samråd den 20 mars 2012. Syftet var att inhämta intressenternas åsikter om insynen i betalkontoavgifter, byten mellan betalkonton och tillgången till grundläggande betalkonton, för att bedöma behovet av åtgärder på EU-nivå och ta reda på vilka eventuella åtgärder som krävs. Europeiska kommissionen tog emot 124 svar från intressenter i 19 medlemsstater och ett EES-land samt från företrädare för representativa organ på EU-nivå och internationell nivå.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

När det gäller insyn i betalkontoavgifter rapporterade en majoritet av respondenterna i alla intressentkategorier om problem i banksektorn för privatpersoner när det gäller avgifternas presentation och jämförbarhet. Konsumenterna visade ett enhetligt stöd för åtgärder på EU-nivå för att skapa rättvisa villkor på dessa områden. Medlemsstaternas och näringslivets åsikter om hur dessa problem skulle kunna lösas var dock mer varierande. Vissa medlemsstater var för EU-åtgärder, eller ansåg att sådana var möjliga, medan andra ansåg att det borde vidtas åtgärder på nationell nivå till att börja med. De flesta intressenter från industrin för finansiella tjänster såg inget behov av lagstiftning på EU-nivå. De ansåg vidare att en sådan, om den införs, bör vara flexibel och ta hänsyn till de ansträngningar som görs på nationell nivå.

När det gäller byten hävdade konsumenter och företrädare för det civila samhället att bankerna inte alltid erbjuder bytestjänster och att de gemensamma principerna inte uppfylls helt ens när sådana tjänster erbjuds. Den finansiella tjänsteindustrin ansåg däremot att de flesta leverantörer erbjuder en bytestjänst som uppfyller de gemensamma principerna. De offentliga myndigheternas åsikter tenderade att hamna mellan dessa ytterlägen. Åsikterna var blandade när det gäller frågan om de gemensamma principerna borde bli obligatoriska. Flera medlemsstater och den finansiella tjänsteindustrin ansåg att de gemensamma principerna borde vara frivilliga även i fortsättningen. Respondenter från andra medlemsstater var mer öppna för att göra de gemensamma principerna obligatoriska, eftersom detta skulle leda till ett mer effektivt genomförande. Konsumenter och företrädare för det civila samhället hävdade kraftfullt att de gemensamma principerna borde göras bindande. Intressenterna var också delade i frågan om huruvida ett initiativ skulle omfatta gränsöverskridande byten. Konsumenterna föreföll till största delen vara för gränsöverskridande byten, medan de flesta respondenterna från industrin motsatte sig detta förslag. När det gäller medlemsstaterna ställde sig flera respondenter tvivlande till en gränsöverskridande dimension, medan andra ansåg att det alternativet skulle främja fullbordandet av den inre marknaden.

Samrådet visade blandat resultat i fråga om tillgång. Å ena sidan hävdade den finansiella tjänsteindustrin och vissa medlemsstater att det inte finns några större hinder för att konsumenter ska få tillgång till ett grundläggande konto, eftersom den finansiella tjänsteindustrin följer antingen en nationell bestämmelse om tillgång eller EU-rekommendationen. Därför ansåg de att det inte borde vidtas några åtgärder inom detta område. Den finansiella tjänsteindustrin betonade också att om det vidtogs några åtgärder borde detta ske på nationell nivå, med hänsyn till de olika rättsliga och tillsynsmässiga förutsättningarna inom EU. Konsumenter, företrädare för det civila samhället och vissa andra medlemsstater ansåg emellertid att den nuvarande situationen är otillfredsställande och att det finns stora svårigheter med att få tillgång till grundläggande kontotjänster. Därför skulle de

välkomna ett initiativ som garanterar tillgången till ett grundläggande konto, och de förespråkade lagstiftningsåtgärder på EU-nivå, om än med viss flexibilitet med hänsyn till nationella förutsättningar.

Kommissionens avdelningar hade under processens gång också möten med medlemsstater, betaltjänstleverantörer och företrädare för branschen och konsumenterna.

2.2. Konsekvensbedömning

I linje med sin politik för bättre lagstiftning har kommissionen gjort en konsekvensbedömning av alternativen. Alternativen gällde omfattning av nya bestämmelser, standardiseringsnivå, införande av och funktion hos åtgärder för insyn och jämförbarhet i fråga om avgifter, byte mellan betalkonton, förbättrad tillgång till grundläggande betaltjänster och hur man ska se till att åtgärderna tillämpas effektivt för konsumenter.

Konsekvensbedömningen baserades på ett antal studier och undersökningar, bl.a. Eurobarometerundersökningen, en studie om kvantifiering av ekonomiska konsekvenser av EU-åtgärder för att förbättra information om avgifter, jämförbarhet och rörlighet på den inre marknaden för bankers löpande konton för privatpersoner, en studie om insyn och jämförbarhet i fråga om bankavgifter och bankrörlighet, samt en undersökning om konsumenters erfarenheter av att byta bankkonto med hänsyn till de gemensamma principerna för att byta bankkonto.

I konsekvensbedömningen identifierades en rad problem med insynen i och jämförbarheten hos betalkontoavgifterna. Den avgiftsinformation som konsumenterna får är alltför komplicerad. Mångfalden prismodeller gör det ännu svårare att välja rätt produkt. Detta leder till informationsasymmetrier och gör det svårare för konsumenten att förstå vad en avgift står för, försämrar konsumenternas valfrihet och minskar i slutändan konkurrensen. Det har dessutom konstaterats att det finns stora prisskillnader mellan betalkonton, vilket väcker frågor om graden av priskonkurrens på marknaden. Prisvariationerna förstärker också uppfattningen att prissättningen för betalkonton inte är rättvis, vilket skadar konsumenternas förtroende för sektorn.

På grundval av dessa slutsatser och efter en analys av alternativen konstaterade kommissionen att de rekommenderade alternativen borde vara att införa en standardiserad lista över avgifter för betalkontotjänster, vidta åtgärder för att garantera oberoendet hos de webbplatser som erbjuder prisjämförelser mellan betalkonton på medlemsstatsnivå och kräva att det inrättas sådana webbplatser om de inte redan finns, och ålägga betaltjänstleverantörer att lämna efterhandsinformation minst en gång om året om de avgifter som konsumenterna har betalat för sina betalkonton.

Konsekvensbedömningen visade också att rörligheten mellan betalkonton i EU fortfarande är begränsad. Detta beror bl.a. på att informationen om bytesprocessen ofta är otillräcklig och inkonsekvent och att det saknas stöd från betaltjänstleverantörernas personal. Kunderna upplever ofta att det är dyrt och tidsödande att byta bankkonto. Dessutom är det ofta svårt att få reda på hur lång tid det kommer att ta och vad som händer med autogireringar under övergångsperioden (dvs. den period då det nya kontot har öppnats men alla återkommande betalningar ännu inte har överförts till det). Slutligen är det vanligt att de tidsfrister som anges i de gemensamma principerna inte följs.

I konsekvensbedömningen konstaterades också att det saknas gemensamma ramar för att underlätta gränsöverskridande byten eller öka jämförbarheten för betalkontoavgifter. Det finns en betydande potentiell efterfrågan, men konsumenterna kan bli avskräckta av den komplicerade processen i praktiken. På en fullt fungerande inre marknad skulle jämförbar

information om betalkontopriser i hela EU ge konsumenterna större valfrihet och underlätta byten såväl inom som mellan länder.

Med anledning av detta och efter en grundlig bedömning av alternativen konstaterade kommissionen att det krävs åtgärder för att göra bestämmelserna i de gemensamma principerna rättsligt bindande i syfte att förbättra bytesprocessens funktion. Dessutom borde de gemensamma principernas räckvidd utvidgas till att omfatta gränsöverskridande byten. Detta kommer att göra det lättare för konsumenterna att få tydlig och begriplig information från betalkontoleverantörerna och att på så sätt kunna avgöra vilket betalkonto som passar deras behov bäst. Om konsumenterna på grundval av informationen bestämmer sig för att byta till ett annat konto, kommer de dessutom att kunna använda en bytestjänst.

Det konstateras i konsekvensbedömningen att det är nödvändigt att garantera rätten till tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner för alla konsument i EU genom bindande EU-lagstiftning. I dag saknar 58 miljoner EU-konsumenter ett betalkonto. Flera faktorer har identifierats som viktiga orsaker till detta, däribland att det saknas en enhetlig rättslig ram i hela EU, att konsumenter förvägras bankkonto på grund av nationalitet eller avsaknad av fast bostad, det höga priset för ett konto, konsumenternas brist på finansiell utbildning och medvetenhet samt deras låga förtroende för det finansiella systemet.

En rad olika alternativ och delalternativ diskuteras i konsekvensbedömningen.¹¹ Där konstateras att det lämpligaste alternativet för att lösa detta problem är att införa en rättslig skyldighet för medlemsstaterna att garantera rätten till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner för alla konsument. Funktionerna hos grundläggande betalkonton bör utökas jämfört med vad som anges i rekommendationen och även omfatta internetbank och inköp via webben. De nya åtgärderna kommer att förbättra tillgången till grundläggande betaltjänster och göra dem mer prisvärda. Detta väntas i sin tur minska skadan för konsumenterna, öka den finansiella och sociala integreringen och stärka konsumenternas förtroende, uppmuntra till gränsöverskridande rörlighet och underlätta för så många konsumenter som möjligt att delta i så stor omfattning som möjligt i den inre marknaden.

Konsekvensbedömningen överlämnades första gången till konsekvensbedömningsnämnden den 27 juli 2012. Nämnden begärde att konsekvensbedömningen skulle lämnas in på nytt, med ytterligare information om problembeskrivningen, subsidiaritetsaspekterna samt en kritisk granskning av proportionaliteten och EU-mervärdet hos de alternativ som omfattade bindande åtgärder. Nämnden begärde också en förbättrad beskrivning av alternativen och deras förväntade konsekvenser och att det mer konsekvent skulle hänvisas till de olika intressentgruppernas åsikter i rapporten som helhet. Konsekvensbedömningen överlämnades på nytt den 29 oktober 2012. Den 28 november konstaterade konsekvensbedömningsnämnden att den inte kunde utfärda något positivt yttrande och föreslog vissa ytterligare ändringar, främst i fråga om gränsöverskridande byten. Kommissionen gjorde därför några ytterligare ändringar i texten och stärkte bl.a. de inbördes kopplingarna mellan problemområdena, förtydligade problemets gränsöverskridande dimension och lämnade mer ingående beskrivningar av intressenternas åsikter samt ytterligare förklaringar i fråga om gränsöverskridande byten.

¹¹ Kommissionens arbetsdokument (IA.7, s. 56).

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

3.1. Rättslig grund

Förslaget grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget). Syftet med en enhetlig ram på EU-nivå på de områden som täcks av förslaget är att avlägsna de återstående hindren för den fria rörligheten för betaltjänster och, i vidare bemärkelse, för den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital, för vilka det är avgörande med en fullständigt integrerad och utvecklad inre marknad för betaltjänster. Genom förslaget går det också att hindra en ytterligare fragmentering av den inre marknaden, vilket skulle kunna uppstå om medlemsstaterna vidtog varierande och inkonsekventa regleringsåtgärder inom detta område.

3.2. Subsidiaritetsprincipen

Enligt subsidiaritetsprincipen får åtgärder på EU-nivå endast vidtas om medlemsstaterna på egen hand inte kan uppnå målen för den planerade åtgärden. Det krävs ett EU-ingripande för att förbättra den inre marknadens funktion och undvika snedvridning av konkurrensen inom området för banktjänster till privatpersoner.

Olika regelverk, eller bristen på regelverk, skapar hinder för gränsöverskridande marknadsinträde. Ett EU-initiativ är bättre för att ta itu med de faktorer som hindrar affärsverksamhet eller ökar kostnaderna för att bedriva verksamhet i en annan medlemsstat jämfört med kostnaderna för inhemska leverantörer. Kreditinstitut som vill driva gränsöverskridande verksamhet tvingas inte enbart att uppfylla varierande krav utan hindras också från att fullt ut dra fördel av skalfördelarna med att utveckla processer och driften inom exempelvis backofficeverksamheter.

Låg kundrörlighet i allmänhet och ineffektiva bytesmekanismer i synnerhet gör det svårare för nya aktörer på marknaden att skaffa nya kunder. Åtgärder – eller brist på åtgärder – från medlemsstaterna själva skulle sannolikt leda till olikartade regelverk, vilket skulle ge marknader med bristande konkurrens och olika nivåer av konsumentskydd inom EU. Gemensamma kriterier på EU-nivå för funktionen hos banksektorn för privatpersoner skulle däremot ge konsumenterna den information som krävs för att fatta välunderbyggda beslut. Detta skulle i sin tur bidra till att stärka konkurrensen och fördela resurserna effektivt inom EU:s finansiella marknad för privatpersoner, vilket skulle främja såväl företag som konsumenter.

EU-omfattande villkor skulle också ge konsumenterna möjlighet att använda e-handel och delta på den digitala marknaden och på så sätt dra fördel av attraktivare produkter och tjänster i andra medlemsstater. När det gäller insyn i bankavgifter och byten av bankkonton har man prövat självreglering, men dessa åtgärder har visat sig vara otillfredsställande och har inte fungerat. När det slutligen gäller tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner har genomförandet av 2011 års rekommendation om tillgången till ett grundläggande betalkonto varit otillräckligt. Reglerna om tillgång är därför fortfarande splittrade inom EU, och detta kommer sannolikt inte att förändras inom en snar framtid, särskilt med hänsyn till den globala finansiella oron och de krympande nationella marknaderna.

3.3. Proportionalitetsprincipen

De åtgärder som ett ingripande på EU-nivå medför begränsas till vad som krävs för att uppnå målen. Paketets olika delar kompletterar varandra och skapar en god avvägning mellan ändamålsenlighet när det gäller att skapa en fullt fungerande inre marknad för finansiella tjänster till privatpersoner med en hög nivå i konsumentskyddet och tillräcklig effektivitet.

Förslaget är flexibelt när det gäller insyn i och jämförbarhet hos betalkontoavgifter, t.ex. genom att det föreskrivs att terminologin ska standardiseras på nationell nivå och att terminologin på EU-nivå endast ska standardiseras när detta är möjligt. När det gäller byten dubblas den tillåtna tiden för gränsöverskridande byten av betalkonton (denna bestämmelse ska ses över efter fem år). När det gäller tillgång införs genom detta förslag en rätt till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner, men samtidigt ges medlemsstaterna en betydande flexibilitet när det gäller att avgöra hur detta ska genomföras.

När det gäller diskriminering på grund av bosättningsort omfattar förslaget en allmän bestämmelse som utgår från den metod som används i artikel 20 i direktiv 2006/123/EG för icke-finansiella tjänster. En mer specifik skyldighet införs endast för betalkonton med grundläggande funktioner.

Det är endast bindande lagstiftning som kan garantera rättvisa villkor i hela EU, minimera kostnaderna och maximera utrymmet för skalfördelar för de betalkontoleverantörer som vill bedriva gränsöverskridande verksamhet. Bindande lagstiftning innebär en genomförandebörda för intressenterna när det gäller tid och pengar, men denna börda liknar den som skulle ha uppstått till följd av en rekommendation eller självreglering, om dessa hade tillämpats korrekt.

3.4. Val av regleringsform

Föreslagen regleringsform: Direktiv.

Försöken att hantera problemen med jämförbarhet hos betalkontoavgifter och kontobyten genom självreglering har i stort sett misslyckats. Genomförandet av de gemensamma principerna för betalkontobyten i medlemsstaterna har i de flesta fall visat sig vara otillfredsställande. Detta kan till stor del bero på bristen på övervakning och verkställighetsåtgärder i ett självreglerande system. Ansträngningarna för att ta fram ett självreglerande initiativ tillsammans med industrin för att öka jämförbarheten i betalkontoavgifter har inte heller fungerat. Självreglering är alltså inte en effektiv lösning.

Efterlevnaden av kommissionens rekommendation om tillgång till ett grundläggande betalkonto har också till stor del varit otillfredsställande. Endast tre medlemsstater följde rekommendationen i stort, och mer än hälften av medlemsstaterna hade inte infört några ramar alls för att främja rätten till tillgång. Precis som i fallet med jämförbarhet, insyn och byte har det visat sig att en icke-bindande åtgärd inte fungerar.

Att införa en bindande åtgärd är det effektivaste sättet att uppnå målen. Endast en bindande rättsakt kan garantera att alternativen genomförs i samtliga 27 medlemsstater och att bestämmelserna går att verkställa. Ett direktiv ger utrymme att ta hänsyn till nationella särdrag på marknaden för betalkonton. Detta skulle bidra till att skapa rättvisa villkor för såväl konsumenter som företag i hela EU.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte Europeiska unionens budget eller några EU-byråers budget.

5. ÖVRIGT

5.1. Översyn/ändring/tidsbegränsning

Förslaget innehåller en bestämmelse om översyn.

5.2. Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)

Den föreslagna rättsakten berör den inre marknaden och bör därför omfatta Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

5.3. Närmare redogörelse för förslaget

Följande korta sammanfattning syftar till att underlätta beslutsprocessen genom att redogöra för direktivets huvudinnehåll.

I artikel 1 (syfte och tillämpningsområde) fastställs direktivets tillämpningsområde.

Artikel 2 (definitioner) innehåller definitionerna av de begrepp som används i direktivet.

I artikel 3 (förteckning över mest representativa betaltjänster som omfattas av avgifter på nationell nivå samt standardiserad terminologi) åläggs medlemsstaterna att upprätta en förteckning över de mest representativa betaltjänster som omfattas av avgifter på nationell nivå, tillsammans med en standardiserad terminologi för dessa tjänster.

Enligt artikel 4 (dokument med avgiftsinformation och ordlista) ska medlemsstaterna införa en skyldighet för betaltjänstleverantörer att ge konsumenterna den förteckning över de mest representativa betaltjänster som omfattas av avgifter på nationell nivå som anges i artikel 3, tillsammans med motsvarande avgifter. Denna information bör lämnas i ett standardiserat format. Medlemsstaterna åläggs också att införa en skyldighet för betalkontoleverantörerna att ta fram en ordlista som minst omfattar de tjänster som anges i förteckningen.

Enligt artikel 5 (avgiftsredovisning) ska medlemsstaterna införa en skyldighet för betaltjänstleverantörer att ge konsumenter information om alla uttagna avgifter minst en gång per år. Denna information bör lämnas i ett standardiserat format.

I artikel 6 (avtalsinformation och kommersiell information) åläggs betaltjänstleverantörer att använda den standardiserade terminologi som anges i artikel 3 i sin avtalsinformation och i förekommande fall i sin kommersiella information.

Genom artikel 7 (jämförelsewebbplatser) införs en skyldighet för medlemsstaterna att se till att konsumenterna har tillgång till minst en webbplats för jämförelser av betalkontoavgifter. Medlemsstaterna ska inrätta ett ackrediteringssystem för privata aktörer.

I artikel 8 (paketerbjudanden) åläggs medlemsstaterna också att införa en skyldighet för betaltjänstleverantörerna att ge kunden nödvändig information om varje enskild del när de erbjuder ett betalkonto tillsammans med en annan finansiell tjänst eller produkt som en del i ett paket.

I artikel 9 (tillhandahållande av bytestjänsten) åläggs medlemsstaterna att införa en allmän skyldighet för betaltjänstleverantörer att göra en bytestjänst tillgänglig för varje konsument som har ett konto hos en betaltjänstleverantör som är etablerad i unionen.

I artikel 10 (bytestjänsten) fastställs specifika roller och skyldigheter för de mottagande och överförande betaltjänstleverantörerna i samband med bytestjänsten.

I artikel 11 (avgifter i samband med bytestjänsten) fastställs principer för att garantera att eventuella avgifter i samband med bytestjänsterna är rimliga och anpassade efter kostnaderna.

I artikel 12 (finansiella förluster för konsumenter) införs en skyldighet för betaltjänstleverantörer att ersätta konsumenter för kostnader som har uppstått på grund av misstag av leverantören eller förseningar under bytet. Syftet är också att skydda konsumenterna från finansiella förluster till följd av felstyrda betalningar eller autogireringar från tredje part.

I artikel 13 (information om bytestjänsten) införs en skyldighet för betaltjänstleverantörer att ge konsumenterna tillgång till information om bytestjänsten.

I artikel 14 (icke-diskriminering) åläggs medlemsstaterna att se till att konsumenter inte diskrimineras på grund av nationalitet eller bosättningsort när de ansöker om ett betalkonto eller vid användning av ett betalkonto.

I artikel 15 (rätt till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner) införs en rätt till tillgång till ett grundläggande betalkonto för konsumenter i alla medlemsstater. Dessutom åläggs medlemsstaterna att utse minst en betaltjänstleverantör som ska erbjuda ett grundläggande betalkonto.

I artikel 16 (egenskaper hos ett betalkonto med grundläggande funktioner) fastställs förteckningen över de betaltjänster som ett betalkonto med grundläggande funktioner bör omfatta.

Enligt artikel 17 (tillhörande avgifter) ska medlemsstaterna säkerställa att de tjänster som anges i artikel 16 erbjuds av betaltjänstleverantörer, kostnadsfritt eller till en rimlig avgift.

I artikel 18 (ramavtal och uppsägning) anges att direktiv 2007/64/EG ska tillämpas på betalkonton med grundläggande funktioner. I artikeln fastställs emellertid en begränsad förteckning över grunder på vilka en betaltjänstleverantör får säga upp ett ramavtal om betalkonto med grundläggande funktioner.

Enligt artikel 19 (allmän information om betalkonton med grundläggande funktioner) ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att öka medvetenheten om grundläggande betalkonton.

I artikel 20 (behöriga myndigheter) regleras förfarandena för att utse den nationella myndighet som ska ansvara för tillämpningen av direktivets bestämmelser.

I artikel 21 (alternativ tvistlösning) åläggs medlemsstaterna att införa särskilda krav för lösning av tvister mellan konsumenter och betaltjänstleverantörer.

Enligt artikel 22 (administrativa åtgärder och sanktioner) ska medlemsstaterna införa bestämmelser om sanktioner mot överträdelser av de nationella bestämmelser som antas för att genomföra detta direktiv.

Genom artiklarna 23 (delegerade akter) och 24 (utövande av delegering) ges kommissionen befogenheter att anta delegerade akter, och det fastställs hur denna befogenhet bör utövas.

Genom artikel 25 (tillämpningsakter) ges kommissionen befogenheter att anta tillämpningsakter, och det fastställs hur denna befogenhet bör utövas.

I artiklarna 26 (utvärdering) och 27 (översynsklausul) fastställs mekanismer för att bedöma om bestämmelserna i direktivet tillämpas effektivt och för att vid behov föreslå ändringar.

Genom artikel 28 (införlivande) åläggs medlemsstaterna att anta de lagstiftningsåtgärder som krävs för att genomföra detta direktiv.

I artikel 29 (ikraftträdande) anges dagen för direktivets ikraftträdande.

I artikel 30 (adressater) anges att detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹²,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande¹³,
efter att ha hört Europeiska datatillsynsmannen¹⁴,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 26.2 i EUF-fördraget ska den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser där den fria rörligheten för varor, personer, tjänster och kapital garanteras. En fragmenterad inre marknad skadar konkurrenskraften, tillväxten och sysselsättningen inom EU. Att undanröja direkta och indirekta hinder för den inre marknads funktion är avgörande för att fullborda den inre marknaden. EU:s åtgärder när det gäller den inre marknaden för den finansiella tjänstesektorn för privatpersoner har redan i hög grad bidragit till att utveckla betaltjänstleverantörernas gränsöverskridande verksamhet, öka konsumenternas valmöjligheter och förbättra kvaliteten och insynen i erbjudandet.
- (2) I detta avseende fastställs genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (betaltjänstdirektiv) grundläggande krav på insyn när det gäller de avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut för tjänster i samband med betalkonton. Detta har underlättat betaltjänstleverantörernas verksamhet avsevärt genom enhetliga regler för tillhandahållandet av betaltjänster och den information som ska lämnas, minskad administrativ börda och sänkta kostnader för betaltjänstleverantörerna.

¹² EUT C ..., s. ...
¹³ EUT C ..., s. ...
¹⁴ EUT C xx, xx.xx.xxx, s. .

- (3) Det går dock att göra mer för att förbättra och utveckla den inre marknaden för banktjänster till privatkunder. Framför allt hämmar bristen på insyn i och jämförbarhet hos avgifter samt svårigheterna med att byta betalkonton fortfarande utvecklingen av en fullständigt integrerad marknad.
- (4) Dagens förhållanden på den inre marknaden kan avskräcka betaltjänstleverantörer från att utöva sin frihet att etablera sig eller erbjuda tjänster inom unionen på grund av svårigheten att få kunder på en ny marknad. Det krävs ofta stora investeringar för att gå in på en ny marknad. Dessa investeringar kan endast motiveras om leverantören förväntar sig tillräckliga möjligheter och en motsvarande efterfrågan hos konsumenterna. Konsumenternas låga rörlighet när det gäller finansiella tjänster för privatpersoner beror till stor del på bristen på insyn och jämförbarhet när det gäller de avgifter och tjänster som erbjuds och på svårigheter i samband med byte av betalkonton. Dessa faktorer dämpar också efterfrågan, särskilt i ett gränsöverskridande sammanhang.
- (5) Dessutom kan betydande hinder för fullbordandet av den inre marknaden för betalkonton också uppstå genom fragmenteringen av de befintliga nationella regelverken. De nuvarande bestämmelserna på nationell nivå om betalkonton och i synnerhet om jämförbarhet hos avgifter samt byte av betalkonton varierar. När det gäller byten har bristen på enhetliga bindande bestämmelser på EU-nivå lett till varierande praxis och bestämmelser på nationell nivå. Dessa skillnader är ännu mer framträdande när det gäller jämförbarhet hos avgifter där det inte finns några bestämmelser, inte ens självregleringsbestämmelser, på EU-nivå. Om dessa skillnader skulle bli ännu större i framtiden, eftersom bankerna tenderar att anpassa sin praxis efter de nationella marknaderna, skulle detta öka kostnaderna för att bedriva gränsöverskridande verksamhet jämfört med inhemska leverantörers kostnader och på så sätt göra det mindre lockande att bedriva gränsöverskridande verksamhet. Den gränsöverskridande verksamheten på den inre marknaden försvåras också av hindren för att öppna ett betalkonto utomlands. De nuvarande restriktiva kriterierna för rätten att öppna betalkonton kan hindra EU-medborgare från att röra sig fritt inom unionen. Om alla konsumenter får tillgång till ett betalkonto kommer de att kunna delta på den inre marknaden och ta del av fördelarna med den inre marknaden.
- (6) Eftersom vissa potentiella kunder inte öppnar bankkonton, antingen för att de inte får eller för att inte erbjuds lämpliga produkter, utnyttjas den potentiella efterfrågan på betalkontotjänster i EU inte fullt ut i dag. Om fler konsumenter deltog på den inre marknaden skulle detta vara en ytterligare motivation för betaltjänstleverantörer att gå in på nya marknader. Att skapa förutsättningar för att ge alla konsumenter tillgång till ett betalkonto är också nödvändigt för att främja deras deltagande på den inre marknaden och ge dem möjlighet att ta del av de fördelar som den inre marknaden har medfört.
- (7) Insyn i och jämförbarhet hos avgifter har behandlats i ett självregleringsinitiativ som bankindustrin lanserat. Det gick dock aldrig att nå en slutlig överenskommelse om dessa riktlinjer. När det gäller byten innehåller de principer om byte av bankkonto som infördes 2008 av paraplyorganisationen EBIC (European Banking Industry Committee) en mall för hur byten ska göras mellan bankkonton som erbjuds av betaltjänstleverantörer i samma medlemsstat. Eftersom de inte är bindande har dessa principer emellertid inte tillämpats enhetligt inom EU, och de har inte gett tillfredsställande resultat. Vidare gäller de gemensamma principerna endast byte av bankkonto på nationell nivå och berör inte gränsöverskridande byten. När det slutligen gäller tillgång till ett grundläggande betalkonto uppmanades medlemsstaterna i

kommissionens rekommendation 2011/442/EU av den 18 juli 2011 att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att se till att den genomfördes sex månader efter offentliggörandet. Hittills är det endast ett fåtal medlemsstater som följer de viktigaste principerna i rekommendationen.

- (8) Därför är det mycket viktigt att införa en enhetlig uppsättning regler för att hantera problemet med låg konsumentrörlighet, och i synnerhet att förbättra möjligheterna att jämföra betalkontotjänster och betalkontoavgifter. Det är även viktigt att öka viljan att byta betalkonto, och undvika att konsumenter som vill köpa ett betalkonto utomlands diskrimineras på grund av bosättningsort. Vidare är det mycket viktigt att anta lämpliga åtgärder för att främja kundernas deltagande på marknaden för betalkonton. Dessa åtgärder kommer att göra det mer attraktivt för betaltjänstleverantörer att gå in på den inre marknaden och skapa rättvisa villkor, vilket kommer att leda till ökad konkurrens och effektiv fördelning av resurser på EU:s finansiella marknad för privatpersoner, till gagn för såväl företag som konsumenter. Information som ger insyn i avgifter och bytesmöjligheter kommer tillsammans med rätten till tillgång till grundläggande betalkontotjänster också att göra det lättare för EU-medborgarna att söka leverantörer i hela EU, och därmed dra nytta av en fullt fungerande inre marknad för finansiella tjänster till privatpersoner och bidra till dess utveckling.
- (9) Detta direktiv ska tillämpas på betalkonton som innehas av konsumenter. Konton som innehas av företag, även små företag och mikroföretag, ligger utanför direktivets räckvidd, så länge det inte är fråga om ett personligt innehav. Direktivet omfattar inte heller sparkonton, som kan ha mer begränsade betalningsfunktioner.
- (10) De definitioner som används i direktivet är anpassade efter dem som finns i annan EU-lagstiftning, särskilt i direktiv 2007/64/EG och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009¹⁵.
- (11) Det är mycket viktigt att konsumenter kan förstå avgifterna, så att de kan jämföra erbjudanden från olika betaltjänstleverantörer och fatta välgrundade beslut om vilket konto som är lämpligast för deras behov. Det går inte att jämföra avgifter om betaltjänstleverantörerna använder olika terminologi för samma betaltjänster och lämnar informationen i olika format. En standardiserad terminologi kan tillsammans med riktad avgiftsinformation för de mest representativa betaltjänsterna i ett enhetligt format hjälpa konsumenterna att förstå och jämföra avgifter.
- (12) Konsumenterna skulle ha störst nytta av kortfattad information som gör det lätt att jämföra mellan olika betaltjänstleverantörer. De verktyg som konsumenterna erbjuds för att jämföra betalkontoerbjudanden skulle inte vara till någon nytta om den tid som krävs för att gå igenom långa listor över avgifter för olika erbjudanden överväger fördelen med att kunna välja det bästa erbjudandet. Avgiftsterminologin bör alltså endast vara standardiserad när det gäller de mest representativa begreppen och definitionerna inom medlemsstaterna för att undvika risken för alltför mycket information.
- (13) De nationella behöriga myndigheterna bör fastställa avgiftsterminologin och därvid ta hänsyn till de lokala marknadernas särskilda egenskaper. För att betraktas som representativa bör tjänsterna omfattas av avgifter hos minst en betaltjänstleverantör i

¹⁵

EUT L 94, 30.3.2012, s. 22.

medlemsstaterna. När så är möjligt bör avgiftsterminologin även standardiseras på EU-nivå för att möjliggöra jämförelser över hela EU. Europeiska bankmyndigheten (EBA) bör utarbeta riktlinjer för att hjälpa medlemsstaterna att identifiera de mest representativa betaltjänster som omfattas av en avgift på nationell nivå.

- (14) När de nationella behöriga myndigheterna har upprättat en preliminär förteckning över de mest representativa tjänster som omfattas av en avgift på nationell nivå, tillsammans med begrepp och definitioner, bör kommissionen granska dem för att med hjälp av delegerade akter fastställa vilka tjänster som är gemensamma för majoriteten av medlemsstaterna och föreslå begrepp och definitioner på EU-nivå för dessa.
- (15) För att hjälpa konsumenterna att enkelt jämföra betalkontoavgifter på hela den inre marknaden bör betaltjänstleverantörer ge konsumenterna en förteckning över avgifter som tas ut för de tjänster som anges i den standardiserade terminologin. Detta skulle också bidra till att skapa rättvisa villkor mellan kreditinstitut som konkurrerar på marknaden för betalkonton. Dokumentet med avgiftsinformation bör endast innehålla uppgifter om de mest representativa betaltjänsterna i varje medlemsstat, i förekommande fall angivna med de begrepp och definitioner som fastställts på EU-nivå. För att göra det lättare för konsumenterna att förstå vilka avgifter de måste betala för sitt betalkonto ska de ges tillgång till en ordlista som åtminstone innehåller förklaringar av de avgifter och tjänster som ingår i förteckningen. Ordlistan bör bli ett användbart verktyg för att främja en bättre förståelse av vad avgifterna innebär, vilket i sin tur ger konsumenterna makt att öka sin rörlighet och bredda urvalet av betalkontoerbjudanden. Det bör också införas en skyldighet för betaltjänstleverantörer att informera konsumenterna minst en gång om året om samtliga avgifter som har tagits ut för deras konto. Efterhandsinformation bör lämnas i en särskild sammanfattning. Den bör ge en fullständig överblick över de avgifter som har tagits ut, så att konsumenten kan förstå vad de avser och vid behov bestämma sig för att ändra konsumtionsmönster eller byta leverantör. Denna fördel skulle maximeras genom information i efterhand om avgifterna för samma tjänster som förhandsinformationen gällde.
- (16) För att tillgodose konsumenternas behov måste man se till att informationen om avgifter för betalkonton är korrekt, tydlig och jämförbar. I detta direktiv bör det därför fastställas gemensamma krav på utformningen av dokumentet med avgiftsinformation och avgiftsredovisningen, för att garantera att dessa är begripliga och jämförbara för konsumenterna. Alla dokument med avgiftsinformation och avgiftsredovisningar bör upprättas i samma format och med samma disposition i varje medlemsstat, så att konsumenterna kan jämföra de båda dokumenten och så att informationen blir så begriplig och användbar som möjligt. Dokumentet med avgiftsinformation och avgiftsredovisningen bör vara lätta att särskilja från andra meddelanden. De bör identifieras med en gemensam symbol.
- (17) För att se till att gällande EU-terminologi används konsekvent i hela unionen bör medlemsstaterna införa en skyldighet för betaltjänstleverantörer att i sin kommunikation med konsumenterna, däribland i dokumentet med avgiftsinformation och i avgiftsredovisningen, använda den gällande EU-terminologin tillsammans med den övriga nationella standardiserade terminologi som fastställs i den preliminära förteckningen. Betaltjänstleverantörer får använda varumärken som beteckning på tjänster, utom i dokumentet med avgiftsinformation och avgiftsredovisningen.
- (18) Jämförelsewebbplatser är ett effektivt verktyg för konsumenterna när det gäller att bedöma olika betalkontoerbjudandens fördelar på ett enda ställe. De kan erbjuda en

bra avvägning mellan behovet av tydlig och kortfattad, men ändå fullständig och uttömmande information genom att ge användarna möjlighet att få mer detaljerad information när den är av intresse för dem. De kan också minska sökningskostnaderna, eftersom konsumenterna inte behöver samla in information separat från de olika betaltjänstleverantörerna.

- (19) För att få opartisk information om bankavgifter bör konsumenterna kunna gå in på jämförelsewebbplatser vars verksamhet är fristående från betaltjänstleverantörerna. Därför bör medlemsstaterna se till att konsumenterna har tillgång till minst en sådan webbplats inom deras respektive territorier. Dessa webbplatser får drivas av behöriga myndigheter, andra offentliga myndigheter och/eller ackrediterade privata aktörer. Medlemsstaterna bör inrätta ett frivilligt ackrediteringssystem där privata aktörer som driver jämförelsewebbplatser kan ansöka om ackreditering enligt angivna kvalitetskriterier. En jämförelsewebbplats som drivs av en behörig myndighet eller annan offentlig myndighet bör inrättas i de fall då ingen webbplats som drivs av privata aktörer har ackrediterats. Dessa webbplatser bör också uppfylla kvalitetskriterierna.
- (20) Betaltjänstleverantörer brukar erbjuda ett betalkonto inom ramen för ett paket med andra finansiella produkter eller tjänster. Detta kan vara ett sätt för betaltjänstleverantörerna att diversifiera sitt utbud och konkurrera med varandra och kan i slutändan främja konsumenterna. Den undersökning av kopplingsförbehåll i den finansiella sektorn som kommissionen genomförde 2009, samt åtföljande samråd och klagomål från konsumenter, har visat att betaltjänstleverantörer kan erbjuda bankkonton i paket med produkter som konsumenterna inte har efterfrågat och som inte är nödvändiga för betalkonton, som t.ex. hemförsäkring. Det har också konstaterats att dessa förfaranden kan minska insynen i och jämförbarheten hos priserna, begränsa konsumenternas köpalternativ och hämma deras rörlighet. Därför bör medlemsstaterna se till att konsumenterna, när betaltjänstleverantörer erbjuder betalkonton i paket, får information om de avgifter som gäller för betalkontot och för var och en av de övriga finansiella tjänster som ingår i paketet separat. Dessa skyldigheter bör i vilket fall som helst inte tillämpas på tjänster som har en naturlig koppling till betalkontot, som uttag, elektroniska överföringar eller betalkort. Därför bör dessa tjänster uteslutas från tillämpningsområdet för denna bestämmelse.
- (21) Konsumenterna kommer endast att vilja byta konto om processen inte är alltför administrativt och finansiellt betungande. Därför bör förfarandet för att byta till ett betalkonto hos en annan betaltjänstleverantör vara tydligt och snabbt. Eventuella avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut i samband med bytet bör vara anpassade efter betaltjänstleverantörens faktiska kostnader. För att främja konkurrensen bör det också bli enklare att göra gränsöverskridande byten. Eftersom gränsöverskridande byten kan vara mer komplicerade än nationella byten och kan innebära att betaltjänstleverantörer tvingas anpassa och justera sina interna förfaranden, bör det införas längre tidsfrister för gränsöverskridande byten. Behovet av att upprätthålla olika tidsfrister bör utvärderas i samband med översynen av det föreslagna direktivet.
- (22) Bytesprocessen bör vara så okomplicerad som möjligt för konsumenten. Därför bör medlemsstaterna se till att det är den mottagande betaltjänstleverantören som har ansvaret att inleda och förvalta processen för konsumentens räkning.
- (23) Konsumenterna bör kunna be den mottagande betaltjänstleverantören att genomföra bytet för alla eller några av de återkommande betalningarna och även överföra resterande saldo, helst vid ett enda möte med den mottagande betaltjänstleverantören.

Därför bör konsumenterna kunna underteckna ett medgivande där de samtycker till de angivna uppdragen. Innan konsumenten ger sitt tillstånd bör denne informeras om alla steg i det förfarande som krävs för att genomföra bytet.

- (24) Den överförande betaltjänstleverantören måste samarbeta för att bytet ska kunna genomföras. Den överförande betaltjänstleverantören bör ge den mottagande betaltjänstleverantören all information den anser vara nödvändig för att lägga in de återkommande betalningarna i det nya betalkontot. Informationen bör dock inte gå utöver vad som krävs för att genomföra bytet, och den mottagande betaltjänstleverantören bör inte begära överflödig information.
- (25) Konsumenterna bör inte bli föremål för straffavgifter eller någon annan finansiell skada till följd av felstyrda betalningar eller autogireringar. Detta är särskilt viktigt för vissa kategorier av betalare och betalningsmottagare, som allmännyttiga företag, som använder elektroniska medel (t.ex. databaser) för att lagra information om konsumenternas kontodetaljer och utför en mängd regelbundna transaktioner som omfattar ett stort antal konsumenter.
- (26) Medlemsstaterna bör garantera att konsumenter som har för avsikt att öppna ett betalkonto inte diskrimineras på grund av sin nationalitet eller bosättningsort. Samtidigt som det är viktigt att betaltjänstleverantörer förvissar sig om att deras kunder inte utnyttjar det finansiella systemet för olagliga ändamål som bedrägeri, penningtvätt eller finansiering av terrorism, bör de inte införa hinder för konsumenter som vill ta del av fördelarna med den inre marknaden genom att köpa betalkonton utomlands.
- (27) Konsumenter som är lagligen bosatta i unionen, och som inte har ett betalkonto i en viss medlemsstat bör ha rätt att öppna och nyttja ett betalkonto med grundläggande funktioner i den medlemsstaten. För att säkerställa största möjliga tillgång till grundläggande betalkonton bör konsumenter ha tillgång till ett sådant konto, oavsett bosättningsort och ekonomiska omständigheter som arbetslöshet eller personlig konkurs. Rätten till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner i vilken medlemsstat som helst bör dessutom beviljas enligt de krav som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG av den 26 oktober 2005 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism¹⁶, särskilt när det gäller kraven på kundkontroll.
- (28) Medlemsstaterna bör se till att minst en betaltjänstleverantör erbjuder konsumenterna ett betalkonto med grundläggande funktioner. Det bör inte vara alltför svårt att få tillgång till kontot, och det bör inte medföra alltför stora kostnader för konsumenterna. I detta avseende bör medlemsstaterna ta hänsyn till faktorer som de utsedda betaltjänstleverantörernas lokalisering i deras territorium. För att minimera riskerna för att konsumenter ska bli finansiellt utestängda bör medlemsstaterna förbättra den finansiella utbildningen, t.ex. i skolan, och motverka överskuldsättning. Medlemsstaterna bör också främja initiativ hos betaltjänstleverantörer som går ut på att kombinera tillhandahållandet av betalkonton med grundläggande funktioner och finansiell utbildning.
- (29) För att få utöva sin rätt till ett grundläggande betalkonto bör konsumenterna inte redan ha ett betalkonto inom samma territorium. Om det inte går att använda elektroniska system för att avgöra om en konsument redan har ett betalkonto bör

¹⁶ EUT L 309, 25.11.2005, s. 15.

betaltjänstleverantörerna godta en deklaration från konsumenten som ett tillförlitligt sätt att kontrollera att de inte redan har ett betalkonto.

- (30) Konsumenterna bör garanteras tillgång till en rad grundläggande betaltjänster för vilka medlemsstaterna ska fastställa ett minsta antal operationer. Medlemsstaterna ska därvid ta hänsyn både till konsumenternas behov och till kommersiell praxis i den berörda medlemsstaten. När det gäller annat än denna förteckning över minimitjänster får bankerna tillämpa sina normala avgifter. Bland de tjänster som är knutna till ett grundläggande betalkonto bör det ingå en möjlighet att sätta in och ta ut pengar. Konsumenterna bör kunna göra viktiga betalningstransaktioner som att ta emot lön eller förmåner, betala räkningar eller skatt och köpa varor eller tjänster, även genom autogiro, betalningar eller betalkort. Dessa tjänster bör göra det möjligt att köpa varor och tjänster online och bör ge konsumenterna möjlighet att lägga upp betalningsuppdrag via betaltjänstleverantörens webbaserade banktjänst, om en sådan finns. Ett betalkonto med grundläggande funktioner bör dock inte vara begränsat till användning online, eftersom detta skulle innebära ett hinder för konsumenter som saknar tillgång till internet. Konsumenter bör inte ges tillgång till en kontokredit i ett betalkonto med grundläggande funktioner. Medlemsstaterna får dock tillåta leverantörer av betaltjänster att erbjuda buffertmöjligheter för mycket små belopp i samband med betalkonton med grundläggande funktioner.
- (31) För att se till att så många konsumenter som möjligt har tillgång till grundläggande betalkonton bör dessa konton erbjudas kostnadsfritt eller till en rimlig avgift. Om konsumenten bryter mot något av villkoren i avtalet bör alla extraavgifter för detta vara rimliga. Medlemsstaterna bör fastställa vad en rimlig avgift är med hänsyn till nationella förhållanden. För att säkerställa en enhetlig och effektiv tillämpning av principen om rimlig avgift bör EBA ges i uppdrag att utfärda riktlinjer i fråga om de allmänna kriterier som anges i detta direktiv.
- (32) Betaltjänstleverantören bör endast under särskilda omständigheter vägra att öppna eller häva ett avtal om betalkonto med grundläggande funktioner, t.ex. bristande efterlevnad av lagstiftning om penningtvätt och finansiering av terrorism eller om förebyggande och utredning av brott. Även i dessa fall är ett avslag endast motiverat om konsumenten inte uppfyller bestämmelserna i den lagstiftningen och inte för att förfarandet för att kontrollera att lagstiftningen följs är alltför betungande eller dyrt.
- (33) Medlemsstaterna och betaltjänstleverantörerna bör ge konsumenterna tydlig och begriplig information om rätten till ett betalkonto med grundläggande funktioner. Informationen bör omfatta de viktigaste funktionerna hos betalkontot och nyttjandevillkoren för det, samt vilka steg konsumenten bör följa för att utöva sin rätt att öppna ett betalkonto med grundläggande funktioner. Konsumenterna bör framför allt informeras om att det inte är obligatoriskt att köpa tilläggstjänster för att få tillgång till ett grundläggande betalkonto.
- (34) Medlemsstaterna bör utse behöriga myndigheter som har befogenhet att se till att detta direktiv genomförs och som får utrednings- och verkställighetsbefogenheter. De utsedda behöriga myndigheterna ska ha tillräckliga resurser för att fullgöra sina uppgifter. Medlemsstaterna bör kunna utnämna olika behöriga myndigheter för att verkställa de många olika skyldigheter som fastställts i detta direktiv.
- (35) Konsumenterna bör ha tillgång till effektiva förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol för lösning av tvister som kan uppstå till följd av de rättigheter och skyldigheter som införs genom detta direktiv. Denna tillgång garanteras redan genom direktiv 2013/.../EU i fråga om berörda avtalstvister. Konsumenterna bör emellertid

också ha tillgång till förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol för lösning av tvister som uppstår innan ett avtal ingås i fråga om de rättigheter och skyldigheter som införs genom detta direktiv, t.ex. när de vägras tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner. För att bestämmelserna i detta direktiv ska kunna följas krävs behandling av konsumenternas personuppgifter. Denna behandling regleras av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter¹⁷. Detta direktiv bör alltså följa de bestämmelser som anges i direktiv 95/46/EG och de nationella lagar som genomför dem.

- (36) I syfte att uppnå de mål som anges i detta direktiv bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget delegeras till kommissionen med avseende på fastställandet av den standardiserade terminologin på EU-nivå för betaltjänster som är gemensamma för ett antal medlemsstater, och åtföljande definitioner av dessa begrepp.
- (37) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter ska gälla fastställande av formatet för dokumentet med avgiftsinformation, den gemensamma symbolen för det dokumentet och i vilken ordning de tjänster som anges i dokumentet ska presenteras, samt formatet för avgiftsredovisningen, dess gemensamma symbol och den ordning i vilken tjänsterna i redovisningen ska presenteras. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter.
- (38) Medlemsstaterna bör inom tre år från och med ikraftträdandet av detta direktiv och därefter vartannat år samla in tillförlitlig årlig statistik över hur de åtgärder som införs genom detta direktiv fungerar. De bör använda alla relevanta informationskällor och överlämna den informationen till kommissionen.
- (39) En översyn av detta direktiv bör göras fem år efter dess ikraftträdande för att ta hänsyn till utvecklingen på marknaden, t.ex. utveckling av nya typer av betalkonton och betaltjänster, och till utvecklingen inom andra områden av unionslagstiftningen och medlemsstaternas erfarenheter. Översynen bör innehålla en bedömning av huruvida de införda åtgärderna har förbättrat konsumenternas förståelse av avgifter för betalkonton, jämförbarhet hos betalkonton och hur lätt det är att byta konton. I översynen bör det också kontrolleras hur många grundläggande betalkonton som har öppnats, däribland av konsumenter som tidigare inte hade något bankkonto. Det bör också göras en bedömning av huruvida förlängda tidsfrister för betaltjänstleverantörer som utför gränsöverskridande byten ska behållas under en längre tidsperiod. Vid översynen bör det också göras en bedömning av huruvida bestämmelserna om den information som ska lämnas av betaltjänstleverantörerna när de erbjuder produktpaket är tillräcklig eller om det krävs ytterligare åtgärder. Kommissionen bör överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet, vid behov tillsammans med lagstiftningsförslag.
- (40) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

¹⁷ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

- (41) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument av den 28 september 2011¹⁸ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs bestämmelser om insyn i och jämförbarhet hos de avgifter som tas ut av konsumenter för betalkonton som de innehar i Europeiska unionen och som tillhandahålls av betaltjänstleverantörer som är lokaliserade i unionen, samt regler för byte av betalkonto inom unionen.
2. I detta direktiv fastställs också en ram för de regler och villkor som medlemsstaterna ska använda för att garantera konsumenternas rätt att öppna och använda betalkonton med grundläggande funktioner i unionen.
3. Öppnande och nyttjande av ett betalkonto med grundläggande funktioner enligt detta direktiv ska ske i överensstämmelse med bestämmelserna i kapitel II i direktiv 2005/60/EG.
4. Detta direktiv ska tillämpas på betaltjänstleverantörer som är etablerade i unionen.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- (a) *konsument*: en fysisk person som handlar för ändamål som faller utanför hans eller hennes näringsverksamhet, affärsverksamhet, hantverk eller yrke,
- (b) *betalkonto*: ett konto i en konsuments/flera konsumenters namn som används för att utföra betalningstransaktioner,
- (c) *betaltjänst*: en betaltjänst enligt definitionen i artikel 4.3 i direktiv 2007/64/EG,
- (d) *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller betalningsmottagaren vid överföring av medel mellan betalkonton i unionen, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,
- (e) *betaltjänstleverantör*: en betaltjänstleverantör enligt definitionen i artikel 4.9 i direktiv 2007/64/EG,

¹⁸

EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (f) *betalningsinstrument*: ett betalningsinstrument enligt definitionen i artikel 4.23 i direktiv 2007/64/EG,
- (g) *överförande betaltjänstleverantör*: den betaltjänstleverantör från vilken informationen om alla eller vissa återkommande betalningar överförs,
- (h) *mottagande betaltjänstleverantör*: den betaltjänstleverantör till vilken informationen om alla eller vissa återkommande betalningar överförs,
- (i) *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner ett betalningsuppdrag från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar ett betalningsuppdrag till en betalningsmottagares betalkonto,
- (j) *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,
- (k) *avgifter*: de eventuella avgifter som konsumenten ska betala till betaltjänstleverantören för tillhandahållandet av betaltjänster eller för transaktioner som utförs i ett betalkonto,
- (l) *varaktigt medium*: varje medel som gör det möjligt för konsumenten eller betaltjänstleverantören att bevara information, som riktas till denne personligen, på ett sätt som är tillgängligt för användning i framtiden under en tidsperiod som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och som tillåter oförändrad återgivning av den bevarade informationen,
- (m) *byte*: överföring på en konsuments begäran av information från en betaltjänstleverantör till en annan om alla eller vissa stående betalningsuppdrag, autogireringar och återkommande inbetalningar som utförs för ett betalkonto, med eller utan överföring av det positiva saldot från ett betalkonto till ett annat, eller avslutande av det tidigare kontot,
- (n) *autogirering*: en betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren med betalarens medgivande,
- (o) *betalning*: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto med en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto som utförs av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren,
- (p) *stående betalningsuppdrag*: en tjänst som regelbundet gör inbetalningar till en betalningsmottagares betalkonto i en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren,
- (q) *medel*: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG¹⁹,

¹⁹

EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

- (r) *ramavtal*: ett avtal om betaltjänster som reglerar det kommande genomförandet av enskilda och successiva betalningstransaktioner och som kan innehålla skyldigheter och villkor för att öppna ett betalkonto.

KAPITEL II

JÄMFÖRBARHET HOS AVGIFTER I SAMBAND MED BETALKONTON

Artikel 3

Förteckning över de mest representativa betaltjänster som omfattas av en avgift på nationell nivå samt standardiserad terminologi

1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheter som avses i artikel 20 upprättar en preliminär förteckning över minst 20 betaltjänster som motsvarar minst 80 % av de mest representativa betaltjänster som omfattas av en avgift på nationell nivå. Förteckningen ska innehålla standardiserade begrepp och definitioner för var och en av de identifierade tjänsterna.
2. Vid tillämpning av punkt 1 ska de behöriga myndigheterna beakta de tjänster
 - (1) som konsumenterna oftast använder i samband med sina betalkonton,
 - (2) som medför de högsta kostnaderna per tjänst för konsumenterna,
 - (3) som medför de högsta sammanlagda kostnaderna för konsumenterna,
 - (4) som skapar den största vinsten per tjänst för betaltjänstleverantörerna,
 - (5) som skapar den största sammanlagda vinsten för betaltjänstleverantörerna.EBA ska utarbeta riktlinjer enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att bistå de behöriga myndigheterna.
3. Medlemsstaterna ska översända de preliminära förteckningar som avses i punkt 1 till kommissionen senast ett halvår efter ikraftträdandet av detta direktiv.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 24 för att på grundval av de preliminära förteckningar som har överlämnats enligt punkt 3 upprätta en standardiserad EU-terminologi för de betaltjänster som är gemensamma för åtminstone en majoritet av medlemsstaterna. Den standardiserade EU-terminologin ska omfatta gemensamma begrepp för och definitioner av de gemensamma tjänsterna.
5. När de delegerade akter som avses i punkt 4 har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning* ska varje medlemsstat utan dröjsmål införliva den standardiserade EU-terminologi som har antagits enligt punkt 4 i den preliminära förteckning som avses i punkt 1 och offentliggöra den förteckningen.

Artikel 4

Dokument med avgiftsinformation och ordlista

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer, innan de ingår avtal om ett betalkonto med en konsument, ger konsumenten ett dokument med

avgiftsinformation som omfattar den förteckning över de mest representativa tjänsterna som avses i artikel 3.5 och motsvarande avgifter för varje tjänst.

2. Om en eller flera av de betaltjänster som avses i punkt 1 erbjuds som en del av ett paket med finansiella tjänster ska det av dokumentet med avgiftsinformation framgå vilka av de tjänster som avses i punkt 1 som ingår i paketet, avgiften för paketet i sin helhet samt avgiften för varje tjänst som inte avses i punkt 1.
3. Rubriken "dokument med avgiftsinformation" ska anges tydligt högst upp på första sidan av dokumentet med avgiftsinformation, bredvid en gemensam symbol som särskiljer dokumentet från övrig dokumentation.
4. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer ger konsumenterna tillgång till en ordlista som minst omfattar den förteckning över betaltjänster som avses i punkt 1 och tillhörande definitioner.
5. Medlemsstaterna ska införa en skyldighet för betaltjänstleverantörer att se till att ordlistan utformas på ett tydligt, otvetydigt och icke-tekniskt språk.
6. Betaltjänstleverantörerna ska se till att dokumentet med avgiftsinformation och ordlistan alltid är tillgängliga för konsultation på ett varaktigt medium i lokaler som är tillgängliga för konsumenter, och de ska finnas tillgängliga i elektronisk form på deras webbplats.
7. Kommissionen ska ges befogenhet att anta genomförandeakter i enlighet med artikel 26 i syfte att fastställa formatet för dokumentet med avgiftsinformation, dess gemensamma symbol och den ordning i vilken de tjänster som avses i artikel 3.5 ska presenteras i dokumentet med avgiftsinformation.

Artikel 5

Redovisning av avgifter

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer ger konsumenten en redovisning av samtliga avgifter som har tagits ut för deras betalkonto minst en gång per år.
2. Den redovisning som avses i punkt 1 ska omfatta följande:
 - (a) Den enhetsavgift som tas ut för varje tjänst, det antal tillfällen tjänsten nyttjades under den aktuella perioden samt vilka datum tjänsten nyttjades.
 - (b) Det sammanlagda beloppet för de avgifter som har tagits ut för varje tillhandahållen tjänst under den aktuella perioden.
 - (c) Det sammanlagda beloppet för de avgifter som har tagits ut för alla tillhandahållna tjänster under den aktuella perioden.
3. Rubriken "redovisning av avgifter" ska anges tydligt högst upp på första sidan av redovisningen, bredvid en gemensam symbol som särskiljer dokumentet från övrig dokumentation.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta genomförandeakter i enlighet med artikel 26 i syfte att fastställa formatet för redovisningen av avgifter, dess gemensamma symbol och den ordning i vilken de tjänster som avses i artikel 3.5 ska presenteras i redovisningen av avgifter.

Artikel 6

Avtalsinformation och kommersiell information

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer i sin avtalsinformation och kommersiella information i förekommande fall använder de begrepp och definitioner som anges i den förteckning över mest representativa betaltjänster som avses i artikel 3.5.
2. Betaltjänstleverantörer får använda varumärken för att beteckna sina tjänster i sin avtalsinformation och kommersiella information, förutsatt att de i förekommande fall anger motsvarande begrepp i den förteckning som avses i artikel 3.5. Betaltjänstleverantörer får inte använda namn på varumärken i dokumentet med avgiftsinformation eller i redovisningen av avgifter.

Artikel 7

Jämförelsewebbplatser

1. Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna har tillgång till minst en webbplats med jämförelser av de avgifter som betaltjänstleverantörer tar ut för tjänster som erbjuds i fråga om betaltjänster på nationell nivå i enlighet med punkterna 2 och 3.
2. Medlemsstaterna ska inrätta ett frivilligt ackrediteringssystem för webbplatser med jämförelser av de avgifter som tas ut av betaltjänstleverantörer för tjänster som erbjuds i samband med betalkonton som drivs av privata aktörer. För att beviljas ackreditering ska jämförelsewebbplatser som drivs av privata aktörer
 - (a) vara operativt oberoende av alla betaltjänstleverantörer,
 - (b) använda klarspråk och i förekommande fall använda de begrepp som avses i artikel 3.5,
 - (c) erbjuda aktuell information,
 - (d) ge en tillräckligt omfattande översikt över betalkontomarknaden,
 - (e) erbjuda ett effektivt förfarande för förfrågningar och klagomål.
3. Om ingen webbplats ackrediterats i enlighet med punkt 2 ska medlemsstaterna se till att det inrättas en webbplats som drivs av den behöriga myndighet som avses i artikel 20 eller en annan behörig offentlig myndighet. Om en webbplats har ackrediterats i enlighet med punkt 2 får medlemsstaterna besluta att inrätta en ytterligare webbplats som drivs av den behöriga myndighet som avses i artikel 20 eller en annan behörig offentlig myndighet. Webbplatser som drivs av en behörig myndighet enligt punkt 1 ska uppfylla kraven i punkterna 2 a–e.
4. Medlemsstaterna ska ha rätt att vägra bevilja eller dra tillbaka ackreditering från privata aktörer om de inte uppfyller sina skyldigheter enligt punkt 2.
5. Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna har tillgång till lämplig information om de webbplatser som avses i punkt 1. Detta ska i förekommande fall omfatta underhåll av ett offentligt register över ackrediterade jämförelsewebbplatser.

Artikel 8

Paketerbjudanden

1. Medlemsstaterna ska se till att en betaltjänstleverantör som erbjuder ett betalkonto tillsammans med en annan tjänst eller produkt inom ramen för ett paket informerar

konsumenten om huruvida det går att köpa betalkontot separat, och att leverantören lämnar separat information om kostnaderna och avgifterna i samband med detta.

2. Punkt 1 ska inte tillämpas när endast betaltjänster enligt definitionen i artikel 4.3 i direktiv 2007/64/EG erbjuds tillsammans med ett betalkonto.

KAPITEL III

BYTE

Artikel 9

Tillhandahållande av bytestjänsten

Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer erbjuder en bytestjänst enligt beskrivningen i artikel 10 till alla konsumenter som innehar ett betalkonto hos en betaltjänstleverantör som är etablerad i unionen.

Artikel 10

Bytestjänsten

1. Medlemsstaterna ska se till att bytestjänsten initieras av den mottagande betaltjänstleverantören och erbjuds i enlighet med bestämmelserna i punkterna 2–7.
2. Bytestjänsten ska initieras av den mottagande betaltjänstleverantören. Den mottagande betaltjänstleverantören ska begära ett skriftlig tillstånd från konsumenten för att utföra bytestjänsten. I tillståndet ska konsumenten kunna ge sitt specifika samtycke till att den överförande betaltjänstleverantören utför var och en av de uppgifter som anges i punkterna 3 e och 3 f och sitt specifika samtycke till att den mottagande betaltjänstleverantören utför var och en av de uppgifter som anges i punkterna 4 c, 4 d och 5. I tillståndet ska konsumenten specifikt kunna begära att den överförande betaltjänstleverantören överför de uppgifter som anges i punkterna 3 a och 3 b. I tillståndet ska det också anges från vilket datum återkommande betalningar ska göras från det konto som öppnas hos den mottagande betaltjänstleverantören.
3. Den mottagande betaltjänstleverantören ska inom en bankdag från och med mottagandet av det tillstånd som avses i punkt 2 begära att den överförande betaltjänstleverantören utför följande uppgifter:
 - (a) Överlämna en förteckning över samtliga stående betalningsuppdrag och gäldenärdrivna autogireringsuppdrag till den mottagande betaltjänstleverantören och, om konsumenten specifikt begär detta i enlighet med punkt 2, till konsumenten
 - (b) Överlämna tillgänglig information om inkommande betalningar och borgenärdrivna autogireringsuppdrag som har utförts för konsumentens konto under de föregående tretton månaderna till den mottagande betaltjänstleverantören och, om konsumenten specifikt begär detta i enlighet med punkt 2, till konsumenten.
 - (c) Överföra all eventuell ytterligare information till den mottagande betaltjänstleverantören som anses vara nödvändig för att den mottagande betaltjänstleverantören ska kunna genomföra bytet.

- (d) I de fall då den överförande betaltjänstleverantören inte tillhandahåller ett system för automatisk omdirigering av stående betalningsuppdrag och autogireringar till det konto som konsumenten har hos den mottagande betaltjänstleverantören, annullera stående betalningsuppdrag och upphöra att godkänna autogireringar på den dag som anges i tillståndet.
 - (e) När konsumenten har gett sitt specifika tillstånd enligt punkt 2, överföra eventuellt återstående positivt saldo till det konto som öppnas eller innehas hos den mottagande betaltjänstleverantören på den dag som konsumenten anger.
 - (f) När konsumenten har gett sitt specifika tillstånd enligt punkt 2, avsluta det konto som innehas hos den överförande betaltjänstleverantören på den dag som konsumenten anger.
4. När den mottagande betaltjänstleverantören har tagit emot den begärda informationen från den överförande betaltjänstleverantören enligt punkt 3 ska den mottagande betaltjänstleverantören utföra följande uppgifter:
- (a) Inom sju kalenderdagar upprätta de stående betalningsuppdrag som konsumenten har begärt och utföra dem från och med den dag som anges i tillståndet.
 - (b) Ta emot autogireringar från och med den dag som anges i tillståndet.
 - (c) När konsumenten har gett sitt specifika tillstånd enligt punkt 2 informera betalare som gör återkommande inbetalningar på konsumentens betalkonto om detaljerna för konsumentens konto hos den mottagande betaltjänstleverantören. Om den mottagande betaltjänstleverantören inte har all information som krävs för att informera betalaren ska den uppmana konsumenten eller den överförande betaltjänstleverantören att lämna den information som saknas.
 - (d) När konsumenten har gett sitt specifika tillstånd enligt punkt 2 informera betalningsmottagare som använder autogirering för att inkassera medel från konsumentens konto om detaljerna för konsumentens konto hos den mottagande betaltjänstleverantören och från och med vilken dag autogireringar ska gälla det kontot. Om den mottagande betaltjänstleverantören inte har all information som krävs för att informera betalningsmottagaren ska den uppmana konsumenten eller den överförande betaltjänstleverantören att lämna den information som saknas.
 - (e) Om konsumenten väljer att personligen lämna den information som anges i led c och d, ge konsumenten standardbrev med uppgifterna om det nya kontot och det startdatum som anges i tillståndet.
5. När konsumenten har gett sitt specifika tillstånd enligt punkt 2 får den mottagande betaltjänstleverantören utföra alla ytterligare uppgifter som krävs för att genomföra bytet.
6. När den överförande betaltjänstleverantören har tagit emot en begäran från den mottagande betaltjänstleverantören ska den överförande betaltjänstleverantören utföra följande uppgifter:
- (a) Översända den information som anges i punkt 3 a–c till den mottagande betaltjänstleverantören inom sju kalenderdagar efter mottagandet av begäran.
 - (b) I de fall då den överförande betaltjänstleverantören inte tillhandahåller ett system för automatisk omdirigering av stående betalningsuppdrag och

autogireringar till det konto som konsumenten har hos den mottagande betaltjänstleverantören, annullera alla stående betalningsuppdrag och upphöra att godkänna autogireringar för betalkontot på den dag som anges av den mottagande betaltjänstleverantören.

- (c) Överföra det återstående positiva saldot från betalkontot till det konto som innehas hos den mottagande betaltjänstleverantören.
 - (d) Avsluta betalkontot.
 - (e) Utföra alla ytterligare uppgifter som krävs för att genomföra bytet enligt punkt 5.
- 7. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 55.2 i direktiv 2007/64/EG ska den överförande betaltjänstleverantören inte blockera betalningsinstrument före den dag som avtalats med den mottagande betaltjänstleverantören.
 - 8. Medlemsstaterna ska se till att bestämmelserna i punkterna 1–7 också är tillämpliga när bytestjänsten initieras av en betaltjänstleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat.
 - 9. I det fall som anges i punkt 8 ska de tidsfrister som anges i punkterna 3, 4 och 6 vara dubbelt så långa. Denna bestämmelse ska omfattas av den översyn som anges i artikel 27.

Artikel 11

Avgifter i samband med bytestjänsten

- 1. Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna kostnadsfritt kan få tillgång till sina personuppgifter i fråga om befintliga stående betalningsuppdrag och autogireringar som finns hos den överförande eller mottagande betaltjänstleverantören.
- 2. Medlemsstaterna ska se till att den överförande betaltjänstleverantören tillhandahåller den information som begärs av den mottagande betaltjänstleverantören enligt artikel 10.6 a utan att ta ut några avgifter från konsumenten eller den mottagande betaltjänstleverantören.
- 3. Medlemsstaterna ska se till att eventuella avgifter som den överförande betaltjänstleverantören tar ut av konsumenten för att avsluta det betalkonto som konsumenten innehar hos den leverantören fastställs enligt artikel 45.2 i direktiv 2007/64/EG.
- 4. Medlemsstaterna ska se till att de eventuella avgifter som den överförande eller mottagande betaltjänstleverantören tar ut av konsumenten för andra tjänster som erbjuds enligt artikel 10 än de som avses i punkterna 1–3 är rimliga och anpassade till betaltjänstleverantörens faktiska kostnader.

Artikel 12

Finansiell förlust för konsumenter

- 1. Medlemsstaterna ska se till att eventuella finansiella förluster som uppstår för konsumenten till följd av att en betaltjänstleverantör som deltar i bytesförfaranden inte uppfyller sina skyldigheter enligt artikel 10 ersätts av den betaltjänstleverantören.

2. Konsumenterna ska inte bära finansiella förluster till följd av misstag eller förseningar när det gäller uppdatering av deras betalkontodetaljer hos en betalare eller betalningsmottagare.

Artikel 13

Information om bytestjänsten

1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörer ger konsumenterna tillgång till följande information om bytestjänsten:
 - (a) Den överförande respektive mottagande betaltjänstleverantörens roll för varje steg i bytesprocessen, enligt artikel 10.
 - (b) Tidsplanen för att slutföra de olika stegen.
 - (c) Eventuella avgifter för bytet.
 - (d) All information som konsumenten kommer att uppmanas att lämna.
 - (e) Det system för alternativ tvistlösning som avses i artikel 21.
2. Informationen ska lämnas kostnadsfritt på ett varaktigt medium vid alla filialer hos betaltjänstleverantörerna som konsumenter har tillträde till, och alltid finnas tillgänglig i elektronisk form på deras webbplatser.

KAPITEL IV TILLGÅNG TILL BETALKONTON

Artikel 14

Icke-diskriminering

Medlemsstaterna ska se till att konsumenter som är lagligen bosatta i unionen inte diskrimineras på grund av sin nationalitet eller bosättningsort när de ansöker om eller använder ett betalkonto i unionen.

Artikel 15

Rätt till tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att minst en betaltjänstleverantör inom deras territorium erbjuder konsumenterna ett betalkonto med grundläggande funktioner. Medlemsstaterna ska se till att betalkonton med grundläggande funktioner inte enbart erbjuds av betaltjänstleverantörer som endast tillhandahåller kontot med banktjänster online.
2. Medlemsstaterna ska se till att konsumenter lagligen bosatta i unionen har rätt att öppna och nyttja ett betalkonto med grundläggande funktioner hos den betaltjänstleverantör eller de betaltjänstleverantörer som identifierats enligt punkt 1. Denna rätt ska gälla oberoende av konsumentens bosättningsort. Medlemsstaterna ska se till att det inte är alltför svårt eller betungande för konsumenten att utöva sin rätt. Innan ett betalkonto med grundläggande funktioner öppnas ska betaltjänstleverantören kontrollera om konsumenten redan innehar ett konto i deras territorium.
3. Betaltjänstleverantörer får inte vägra att godkänna en ansökan om betalkonto med grundläggande funktioner, utom i följande fall:

- (a) Om en konsument redan har ett betalkonto hos en betaltjänstleverantör som är etablerad i deras territorium och som ger konsumenten möjlighet att använda de betaltjänster som anges i artikel 17.1.
 - (b) Om de villkor som anges i kapitel II i direktiv 2005/60/EG inte är uppfyllda.
- 4. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantören i de fall som anges i punkt 3 omedelbart underrättar konsumenten skriftligen och kostnadsfritt om att ansökan har avslagits, såvida inte en sådan underrättelse skulle skada den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen.
 - 5. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantören i de fall som avses i punkt 3 b vidtar lämpliga åtgärder enligt kapitel III i direktiv 2005/60/EG.
 - 6. Medlemsstaterna ska se till att tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner inte beviljas på villkor att ytterligare tjänster köps.

Artikel 16

Egenskaper hos ett betalkonto med grundläggande funktioner

- 1. Medlemsstaterna ska se till att ett betalkonto med grundläggande funktioner omfattar följande betaltjänster:
 - (a) Tjänster som möjliggör alla operationer som krävs för att öppna, nyttja och avsluta ett betalkonto.
 - (b) Tjänster som möjliggör insättning av pengar på ett betalkonto.
 - (c) Tjänster som möjliggör uttag av pengar inom unionen från ett betalkonto.
 - (d) Utförande av följande betalningstransaktioner inom unionen:
 - (1) Autogirering.
 - (2) Betalningstransaktioner genom ett betalkort, även betalningar online.
 - (3) Gireringar.
- 2. Medlemsstaterna ska för alla de tjänster som avses i punkt 1 fastställa ett lägsta antal operationer som ska erbjudas konsumenten för den eventuella avgift som avses i artikel 17. Det lägsta antalet operationer ska vara rimligt och förenligt med gängse kommersiell praxis i den berörda medlemsstaten.
- 3. Medlemsstaterna ska se till att konsumenten kan hantera och lägga upp betalningstransaktioner från sitt betalkonto med grundläggande funktioner genom betaltjänstleverantörens internetbaserade banksystem, när ett sådant är tillgängligt.
- 4. Medlemsstaterna ska se till att konsumenten inte erbjuds någon kontokredit i samband med betalkontot med grundläggande funktioner.

Artikel 17

Tillhörande avgifter

- 1. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörerna kostnadsfritt eller till en rimlig avgift erbjuder de tjänster som anges i artikel 16.
- 2. Medlemsstaterna ska se till att de avgifter som tas ut av konsumenten för att konsumenten inte fullgjort sina åtaganden enligt ramavtalet är rimliga.

3. Medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna fastställer vad som är en rimlig avgift enligt ett eller flera av följande kriterier:
 - (a) Nationella inkomstnivåer.
 - (b) Genomsnittliga avgifter som tas ut för betalkonton i den medlemsstaten.
 - (c) Totala kostnader för att tillhandahålla det grundläggande betalkontot.
 - (d) Nationella konsumentpriser.
4. EBA ska utarbeta riktlinjer enligt artikel 16 i förordning (EU) nr 1093/2010 för att bistå de behöriga myndigheterna.

Artikel 18

Ramavtal och hävande av avtal

1. Ramavtal om tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner ska omfattas av bestämmelserna i direktiv 2007/64/EG såvida inte annat anges i punkterna 2 och 3.
2. Betaltjänstleverantören får ensidigt häva ett ramavtal om minst ett av följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Konsumenten har avsiktligt använt kontot för kriminell verksamhet.
 - (b) Det har inte förekommit några transaktioner på kontot under minst tolv på varandra följande månader.
 - (c) Konsumenten har avsiktligt lämnat felaktiga uppgifter för att få öppna betalkontot med grundläggande funktioner, och korrekta uppgifter skulle ha lett till att konsumenten hade nekats att öppna ett sådant konto.
 - (d) Konsumenten är inte längre lagligen bosatt i unionen eller har senare öppnat ett andra betalkonto i den medlemsstat där konsumenten redan innehar ett betalkonto med grundläggande funktioner.
3. Medlemsstaterna ska se till att en betaltjänstleverantör som häver ett avtal om betalkonto med grundläggande funktioner skriftligen och kostnadsfritt underrättar konsumenten om skälen och motiveringen till hävandet minst två månader innan hävandet träder i kraft.

Artikel 19

Allmän information om betalkonton med grundläggande funktioner

1. Medlemsstaterna ska se till att det vidtas åtgärder för att öka medvetenheten hos allmänheten om att det finns betalkonton med grundläggande funktioner, deras prisvillkor, hur man får tillgång till betalkonton med grundläggande funktioner och vilka förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol som man kan använda.
2. Medlemsstaterna ska se till att betaltjänstleverantörerna ger konsumenterna tillgång till information om de särskilda funktionerna hos det betalkonto med grundläggande funktioner som erbjuds, åtföljande avgifter och nyttjandevillkor. Medlemsstaterna ska också se till att konsumenterna informeras om att det inte är obligatoriskt att köpa ytterligare tjänster för att få tillgång till ett betalkonto med grundläggande funktioner.

KAPITEL V

BEHÖRIGA MYNDIGHETER OCH ALTERNATIV TVISTLÖSNING

Artikel 20

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter för att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt. De behöriga myndigheterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att direktivet följs. De ska vara oberoende av betaltjänstleverantörerna. De ska vara behöriga myndigheter i den mening som avses i artikel 4.2 i förordning (EU) nr 1093/2010.
2. De myndigheter som avses i punkt 1 ska ha alla befogenheter som krävs för att fullgöra sina uppdrag. När mer än en behörig myndighet bemyndigas att säkerställa och övervaka att detta direktiv följs effektivt ska medlemsstaterna se till att de myndigheterna har ett nära samarbete, så att de kan fullgöra sina respektive uppdrag effektivt.
3. Medlemsstaterna ska meddela kommissionen vilka behöriga myndigheter som har utsetts enligt punkt 1 senast ett år efter ikraftträdandet av detta direktiv. De ska informera kommissionen om eventuell uppdelning av uppdrag mellan dessa myndigheter. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om alla eventuella senare förändringar vad avser utnämningen av dessa myndigheter och deras respektive befogenheter.

Artikel 21

Alternativ tvistlösning

Medlemsstaterna ska se till att konsumenterna har tillgång till effektiva förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol för lösning av tvister som kan uppstå till följd av de rättigheter och skyldigheter som införs genom detta direktiv.

KAPITEL VI

SANKTIONER

Artikel 22

Administrativa åtgärder och sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om administrativa åtgärder och sanktioner som ska tillämpas vid överträdelser av detta direktiv och ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de genomförs. Sådana administrativa åtgärder och sanktioner ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

KAPITEL VII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 23

Delegerade akter

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 25 med avseende på artikel 3.4.

Artikel 24
Utövande av delegering

1. Kommissionens rätt att anta delegerade akter gäller på de villkor som fastställs i denna artikel.
2. Den delegering av befogenheter som avses i artikel 23 ska ges på obestämd tid från och med den dag då detta direktiv träder i kraft.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 23 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallande innebär att delegeringen av de befogenheter som anges i beslutet upphör att gälla. Det får verkan dagen efter det att beslutet har offentliggjorts i Europeiska unionens officiella tidning, eller vid en senare tidpunkt som anges i beslutet. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska kommissionen samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
5. En delegerad akt som antas enligt artikel 23 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 25
Genomförandeakter

1. När kommissionen antar genomförandeakter enligt artiklarna 4 och 5 ska den biträdas av Europeiska bankkommittén, inrättad genom kommissionens beslut 2004/10/EG. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 26
Utvärdering

Medlemsstaterna ska ge kommissionen information om följande frågor, första gången inom tre år efter ikraftträdandet av detta direktiv och därefter vartannat år:

- (a) Betaltjänstleverantörernas efterlevnad av bestämmelserna i artiklarna 3–6.
- (b) Antalet ackrediterade webbplatser som har upprättats enligt artikel 7.
- (c) Antalet byten av betalkonto som har genomförts, den genomsnittliga avgiften för byten och antalet avslagna ansökningar om byte.
- (d) Antalet betalkonton med grundläggande funktioner som har öppnats, antalet ansökningar som har avslagits och skälen till detta samt åtföljande avgifter.

Artikel 27
Översynsklausul

1. Kommissionen ska inom fem år från ikraftträdandet av detta direktiv överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv, vid behov åtföljd av ett förslag.
2. Vid översynen ska det, även med utgångspunkt i den information som har lämnats av medlemsstaterna enligt artikel 26, bedömas huruvida det krävs en ändring och uppdatering av förteckningen över tjänster som ska ingå i ett betalkonto med grundläggande funktioner, med hänsyn till utvecklingen av betalningsmetoder och teknik.
3. Vid översynen ska det även bedömas huruvida de förlängda tidsfrister som anges i artikel 10.9 ska bibehållas under en längre tidsperiod och huruvida det krävs ytterligare åtgärder utöver dem som antas enligt artiklarna 7 och 8 i fråga om jämförelsewebbplatser och paketerbjudanden.

Artikel 28
Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den [ett år efter ikraftträdandet av detta direktiv] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.
2. De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med ett år efter ikraftträdandet av detta direktiv.
3. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
4. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 29
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 30
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande